

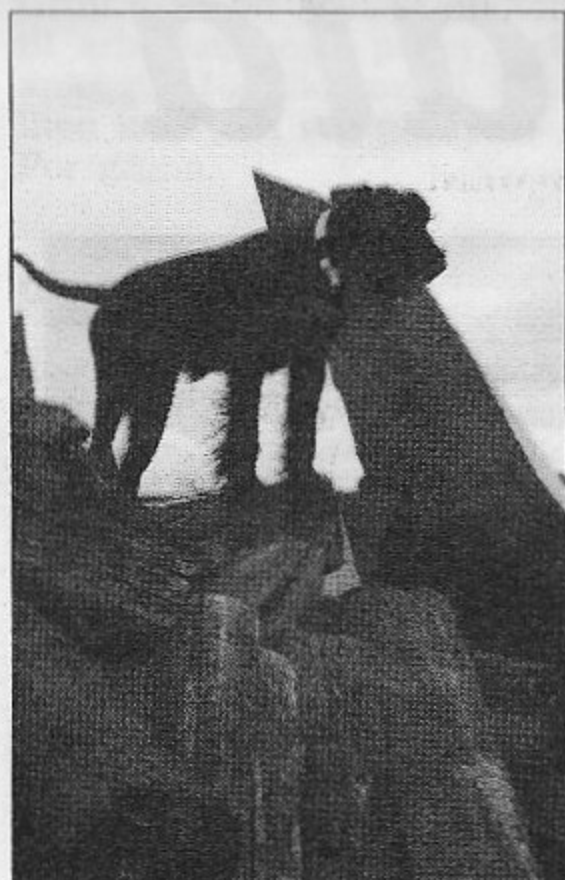
Hundehelg i Sverige

Noen velger å tilbringe en weekend på en litt annerledes måte enn andre. For eksempel på en svær, svensk sementfabrikk - slik ni ekvipasjer fra Rjukan lag av Norske Redningshunder gjorde sist helg.

RA-Marit Beate Kasin

IMPONERTE: Heidi Gollner, Marlene Sommer, Hilde Sommer, Tove Bryn, Kjell Tore Aasen og Astri Hauge blir imponert da de ser hvilket område de skal tilbringe de neste tre dagene.

LEITER: Riesenschnauzeren Steffi er i søksarbeid i en haug med gamle, sleipe jernbanesviller.

VALP: Denne belgiske fårehunden er ikke mer enn 12 uker gammel, men Pirat synes allerede det er stor stas å finne figuranten i kassa.

FUNN: Marit Våle og hunden Sascha fant raskt figuranten som gjemte seg under bakken - i en kum.

Seks fullasta bikkjebiler dura mot Vårgårda, en tre timers kjøretur fra Strömstad, torsdag i forrige uke. Campingplassen Tånga Hed var stedet som skulle huse to og firbente de neste tre dagene. Treningssamlingen for norske og svenske redningshundekvipasjer har blitt en tradisjon. En årlig, tredagers happening som setter både to - og firbente på prøve.

Det var en imponert norsk gruppe som ble introdusert for det enorme treningsområdet tidlig fredag formiddag. De svenske hundeførerne Madde, Ove og Lasse kunne vise frem et Eldorado for ruinsøkstrening. Og få, om noen, er så glad for å få adgang til et industriområde med anleggsmaskiner, mørke haller, trange gjemmesteder, bråk og forstyrrelser, som nettopp hundefolk som trener ruinsøk. For en slik trening innebærer krevende forhold, og alt så ut til å ligge

til rette for nettopp det på den svenske sementfabrikken.

Ruinsøk

Med tjukt av klær, hodelykter, pølsebiter og bikkjeleiker ble en etter en figurant gjemt vekk, på de merkeligste plasser. Alle er med på å trene alle hundene, uten velvillige figuranter er det umulig å trene opp en redningshund. Noen utvalgte ble plassert nedi kloakkavløp, andre oppunder taket i lagerbygninger, eller nederst i en sleip plankehaug. Målet med treningen er å gi hundene realistiske oppgaver, i et krevende miljø, på uvant underlag, med forstyrrelser og ukjente lyder. Og selv om det hører til sjeldenhetene at folk går seg vill i kloakkrør, så er det god trening og utfordrende for hunden å kunne lokalisere fert også under bakken.

- Jeg har funn! Berner senen-tispa til Marit Våle er en rutinert redningshund og mar-

kerer raskt at det sitter et menneske nede i et avløp i bakken foran henne. Sascha bjeffer helt til figuranten viser seg - så fortsetter søket. Det gjelder å være rask og effektiv. I en reell redningssituasjon har ekvipasjen ingen tid å miste.

Redder liv

Det er et imponerende samarbeid mellom hund og fører. Bikkja søker av et stort område på få minutter, ut fra hvor hundefører beveger seg. Plutselig får hun en fert i nesa som hun må jobbe med for å klare å lokalisere figuranten. Når hunden er sikker på hvor personen befinner seg, melder den umiddelbart fra til fører, enten ved å halse eller løpe til fører med et bringkobbelt i munnen.

- Flink jente, skryter Marit, da Sascha har lokalisert den tredje og siste figuranten som hadde gjemt seg under en stor blikkonstruksjon. Alle figurantene var i godt hold denne dagen, men hadde dagens øvelse vært reell, så hadde Sascha funnet og muligens reddet tre menneskeliv i løpet av 15 minutter - kun ved hjelp av en godt trent nese.

Lidenskap

Figurant etter figurant blir funnet av små og store firbente. Selv inne i de store industri-lokalene, hvor ferten ofte er uforutsigbar og vanskelig for hundene, er bikkjene overlegene i gjemmeleken. De vet utmerket godt at de skal ut og finne folk, og de er like happy om de må krype ned i hull, gå gjennom vann eller balansere på planker for å finne deg.

Etter tre dager med intens trening begynner bikkjene å bli slitne i hodet, og hundeførerne bryr seg ikke lenger om at nesa er full av sement og at alle klærne har fått nye lufte-hull og skiftet farge til grå. Flere erkjenner likevel at det er litt spesielt å betale penger for å slite rundt på en sementfabrikk i tre dager. Men alle svarer noenlunde det samme da de blir spurt om hvorfor: Det dreier seg om en felles, stor interesse for hund og de firbentes evne til å redde mennesker.

Tre fra kurset

Hva er det som driver en hundeeier til å tilbringe en weekend på en sementfabrikk i Sverige, hvor dagene går med til å gjemme seg i gamle, mørklagte, nedstøva industri-lokaler, svære plankehauger eller møkkete kloakkummer?

Astri Hauge, Atrå.

- Det er interessen for det å jobbe sammen med hund, mot et mål som er å få godkjent redningshund. For hundene er det viktig å få variasjon i treningen, og disse områdene i Sverige er en kjempefin variasjon for oss, vi har ikke lignende områder her hjemme. I tillegg er dette en sosial helg, som det en lang tradisjon for. Men det er klart at ruinsøkstrening er litt spesielt, og det krever nok mer av hund og fører enn hva som er vanlig ved annen type hundetrening.

Maryan Jore, Miland.

- Man skulle kanskje tro at vi ikke er riktige kloke, og ofte kan man spørre seg selv; hvorfor driver jeg med dette her? Vi bruker både tid og penger på dette, og får ikke noe igjen for det i så måte, men det er noe med det å få til en hund - at bikkja og hundeføreren fikser utfordringene. Det er en genuin interesse for hundearbeid som ligger bak, men først og fremst er vi en redningsorganisasjon - dedikert til folk som vil bruke fritida si på dette.

Hilde Merethe Sommer, Atrå.

- Det er litt rart at vi gidder, men for min del begynte det for to år siden, da jeg starta å trene med laget, mest fordi det ikke var andre hundetreningstilbud her i Tinn. Etter hvert som jeg så hva som bor i bikkja og jeg merka at hun hadde det moro, ble jeg mer og mer motivert, men jeg stresser ikke frem en godkjenning, selv om jeg har lyst. Med en godkjent hund har man en unik mulighet til å hjelpe andre mennesker.

MATPAUSE: Svenskene Ove og Lasse lagde til en lunchbueft med pølser og hamburgere midt ute på anleggsplassen, til glede for sultne nordmenn.